

Suknja

Med našimi novimi sošolci smo komaj po daljšem času opazili neznatno postavo skromnega Marka. Tih in zamišljen je sedel prav na koncu klopi pri peči, od koder je bilo najbliže do vrat. Govoril je malo, komaj s svojimi sosedi. Pozorni smo postali nanj šele zadnje čase, ko je bil vprašan različne predmete in se je odrezal najbolje med vsemi. Že dva profesorja sta pohvalila njegove naloge, ki so vse brez napake.

A Marko je ostal tak kot je bil. Tih in zamišljen sedi mirno v svoji klopi. Komaj s sosedom si upa govoriti. V odmoru ne hodi po razredu kot mnogi drugi tovariši in tudi kruha nima nikoli s seboj. Na bledem obrazu in v globoko vdratih očeh se mu pozna, da trpi bedo. V tem hladnem času imamo že vsi dolge suknje, le Marko še hodi v letnem suknjiču.

Včeraj pa se je dogodilo nekaj nenavadnega. Tudi Marko je prišel v dolgi suknji, ki očitno ni bila njemu prirojena. Kazala je že vse znake razpadanja. Skoraj neopažen je vstopil v razred, saj je v njem šumelo kot v panju pred rojenjem.

»Glej ga, glej, ta ima pa očetovo suknjo! Ha-ha-ha,« se mu je rogal roboti Trojan in prijel Marka za oba rokava kot bi hotel plesati z njim. Marku je bilo očitno nerodno. Zardel je in se sunkoma umaknil proti peči. Tedaj pa je nekaj prasnilo: rokav se je po šivu pod pazduho razparal in žalostno obvisel na prekratki Markovi roki. Za hip je vse utihnilo. Tudi Trojanu je bilo nerodno.

»Pusti ga, kaj ti je storil!« Močni Sršen je prijel Trojana za rame in ga posadil v klop. Presenečenje pa je bilo vse večje, ko je nenadoma odšel Marko s knjigami iz razreda.

Za hip smo obmolknili.

»Pojdi za njim in vrni ga,« zahteva Sršen, »drugače vržemo tebe skozi vrata.«

Vtem pa je vstopil razrednik in pričel se je pouk.

»Kdo manjka?«

»Potokar Marko.«

»Kako to? Saj je ravnokar šel po hodniku.«

Nihče ni hotel s pravo besedo na dan. A profesor je opazil neko zadrego ter je hotel pojasnila.

Trojan se je moral obtožiti in skušal omiliti svojo krivdo.

»Tako! Vi, ki se kopljete v izobilju, pokvarite siromaku še to, kar ima. Suknjo je treba popraviti, krivica se tako ne da.« Trdo poudarjene besede so nam pričale o resnosti te izjave.

Na profesorjev ukaz je moral Trojan za Markom in ga privedi nazaj v šolo.

Vse dopoldne je ležala nad razredom mučna senca nerazpoloženja. Naša razredna skupnost pa je bila toliko živa, da smo po pouku obstopili Trojana in Sršen mu je v imenu vseh ukazoval: »Ako sam ne popraviš škode, bomo storili to drugi in sicer v tvojo sramoto.«

»Bom sam,« je odločno zatrdil Trojan.

Tako se je zgodilo in še več: Trojan je tudi naročil krojaču, da na njegov račun prikroji suknjo po životu revnega Marka.

Sršen pa je po tem dejanju javno razglasil v razredu, da je Trojan zopet naš pravi sošolec.